

Политика, 09.02.2009.

„Реците ми, молим вас, зашто је таваришч Лењин мумифициран и зашто га држе изложеног свима на увид”, упитала је давно Борка Павићевић једног руског дисидента, а он јој рече: „Изложен је баш зато да би га сви видели”. Каква лекција из примењене политике – у девет речи! У митоманским народима попут руског, а богами и српског, ово је веома користан начин да једном заувек обавестиш народ о томе како ствари стоје и шта се у тој земљи може, а шта не.

И тако ја научих да све што је у политици важно, мора да буде јавно, макар било згужвано као Лењинова мумија. Али ме ових дана један овећи број угледних људи убеђује у супротно, тврдећи да треба укинути скупштинска заседања. Посланици, кажу, шире говор мржње, подилазе најнижем укусу, то је један грозни ријалити шоу.

Да цитирам најпре НУНС-ово саопштење од 2. фебруара, где кажу како су они „још пре две године безуспешно од актуелног руководства РТС-а тражили обуставу директних ТВ-преноса из Скупштине Србије”. Преноси су, кажу, „изгубили своју изворну плуралистичко-демократску сврху”, јер суверени тумач демократске сврхе преноса управо је тај НУНС, је л’да.

Још је корак даље отишла госпођа Суша (у „Блицу”, од 31 јануара) тражећи да се преноси укину и да се замене „јефтинијим и делотворнијим моделом који подразумева једино преносе изузетно важних заседања”. Где би ту изузетну важност одмеравао, претпостављам, неки централни комитет (неко мора, шта ћете). „А јавни сервис би уместо скупштинске окупације Другог програма, кроз сатну или полустану емисију, свеобухватно и објективно, без имало партијског фаворизовања, извештавао о скупштинском заседању и јавности не би била ускраћена ни информација ни атмосфера у Народној скупштини Србије”. Али зар партије неће бити животно заинтересоване да врше притисак на ове, иначе, непогрешиве и објективне извештаче? Ево нама два зла од овог предлога: добијамо нови извор корупције – и лажиране скупштинске извештаје.

И гувернер Јелашићнедавно врло је резигнирано изјавио да уопште не види сврху скупштинских ТВпреноса. Онима који баш хоће то да гледају гувернер је поручио да лепо дођу у парламент, могу и сендвич тамо да добију. Па јесте, стварно. Чиме је српско изборно тело заслужило ту привилегију да код своје куће, у директном преносу, може да прати рад оних које су изабрали? Додуше, баш су паметно поступили ономад, кад су

гласали за Г17 плус и тиме г. Јелашићу обезбедили место гувернера НБС. Након тога, сви ти гласачи постали су крајње непотребни и досадни, *n'est pas*?

Али да кренемо даље, на суштину, а то је – шта нам ови људи, који предлажу укидање ТВ преноса, заиста поручују? Укратко, они кажу: парламент је лакрдија, ови људи тамо не раде свој посао. Тачно, кажем и ја. Али тврдим да тај њихов рецепт, да због тога треба укинути ТВ преносе, нема никаквог смисла. Мени то стварно личи на онај чувени савет – ако ти је коса прљава, немој се гледати у огледало, па ће то проћи, видећеш. Али неће проћи. Јер није ни био проблем у преносима него у лошем функционисању парламента, а највише у изостанку воље ДС-а да ствари доведе у ред. Дакле, треба причати о шампону, оставити огледало на миру.

Морамо признати да је чак и овакво огледало, то јест овакав српски парламент имао својих демократских и естетских помака. Да није било јавих преноса, скоро сам сигурна да не би било ни афере Бодрум, јер сумњам да би се владајућа странка претргла у жељи да нас „објективно и свеобухватно” извести о томе. На Другом програму можда бисмо за то време слушали одломак из оперете „Шишмиш” Јохана Штрауса Млађег. Као што сумњам да бисмо у скраћеном снимку икада видели како ДС елегантно пушта радикале да цео дан смењују Бојана Кришта због велике плате. А тек што бинам ускратили ужитак у посматрању жакетића боја албанске заставе, чиме нас с времена на време почаста председница парламента, док онако вешто води скупштинска заседања.

И да завршим. Нисте виновинари и изабрани функционери донели у Србију слободу ТВ преноса, него смо је донели – ми вама. Па не можете ни да нам је укидате, по принципу „ја сам те родио, ја ћуда те убијем”, једноставно зато што ви ништа нисте ни родили него смо то учинили ми, сами себи, на изборима.

Да поновим – није ствар у огледалу, једва смо га набавили и немојте га ломити, молим вас.

професор Економског факултета у Београду, чланица ЦЛДС-а

[објављено: 07/02/2009]